

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/3392-0/2015
Érkezett:	2015 DEC 18.
Példány:	1
Melléklet:	4 + mk db
Kezelőiroda:	H

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] szám alatti lakos előadom, hogy a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.B.106/2009/72. számú, valamint a Debreceni Ítéltábla előtt Bf.II.56/2012/57. számon folyamatban volt büntető ügy III: r. elíteltjeként a Be. 408. § (1) bekezdés a/1. pontja alapján és alkalmazva a Be. 411. § (1) és (2) bekezdéseit a döntésre jogosult bíróság területén működő ügyészség, Debreceni Fellebbviteli Főügyészség előtt perújítási kérelmet terjesztettem elő, mely perújítási kérelmemet a Debreceni Ítéltábla elutasította, melyet a Kúria - fellebbezésemre - a 2015. 09. 14-én kelt Bpkf. II. 1412/2015/3. számú végzésével helybenhagyott.

Tekintettel arra, hogy a velem szemben hozott mellőző döntést, és az annak alapjául szolgáló eljárást igazságtalannak, tisztességtelennek tartom, ezért az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontjában nevesített, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. §-ban konkretizált alkotmánybíróság hatáskör és ugyancsak az Abtv. 27. §-ában foglalt indítványozói jogosultság alapján, az Abtv. 51. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettség miatt, az alábbiak szerint

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Debreceni Ítéltábla Bpi. III.404/2015/2. számú és a Kúria 2015. 09. 14-én kelt Bpkf. II. 1412/2015/3. számú döntésének **alaptörvényellenességét megállapítani és a döntést megsemmisíteni szíveskedjen**, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. Cikk (1) bekezdésében, a közösségi jog alkalmazása tekintetében az E) cikk (3) bekezdését.

Az Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) és d) pontja, továbbá az Abtv. 27. §-a alapozza meg.

Az indítványozó a Kúria 2015. 09. 14-én kelt Bpkf. II. 1412/2015/3. számú döntését 2015. 11. 04-én kapta kézhez. A Kúria döntése ellen nincs helye jogorvoslati kérelemnek, így valamennyi jogorvoslat kimerítésre került.

Alaptörvényben biztosított jog megsértése:

- a 2012. január 1.-től hatályos Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. Cikk (1) bekezdésében, a közösségi jog alkalmazása tekintetében az E) cikk (3) bekezdésében foglaltakra alapozom.

- továbbá utalok arra, hogy az 1993. évi XXXI. Törvénnyel az Egyezmény a magyar jog részévé vált, ugyanúgy az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjoga is része a magyar jogrendszernek.

Hivatkozok a 6/1998.(III.11) AB határozatra, melyben az Alkotmánybíróság leszögezte, hogy a tisztességes eljárás *„olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes.”*

A tisztességes eljáráshoz való jog, illetőleg a védekezéshez való jog esetleges sérelmének vizsgálatakor az alkotmányjog szempontú vizsgálódásnak a tárgya az, hogy valamennyi körülmény együttes figyelembe vétele mellett, az eljárás egészére tekintettel megfelel-e az eljárás a szóban forgó alkotmányos előírásnak.

Mellékelten csatolom nyilatkozatomat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról.

Alkotmányjogi panaszom a jogbiztonság és a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét eredményező bírósági döntés jogszabálysértésének megállapítására, kérelmem pedig a hivatkozott Debreceni Ítéltábla és Kúria döntéseinek megsemmisítésére irányul.

Előzmények összefoglalója

Perújítási kérelmet terjesztettem elő a Debreceni Fellebbviteli Főügyészségen, aki indítványában a perújítási indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát kérte meghozni.

A perújításomban csatoltam az alapeljárás során is (más tárgyban) szakvéleményt készítő [redacted] g. szakértő eredeti szakvéleményét, mely igazolta, hogy az alapügyben eljáró Debreceni Ítéltábla eljárása nem volt tisztességes. [redacted] anút a büntetőeljárás során a nyomozó hatóság 2008. 01. 16. napján hallgatta meg tanúként, melyről írásbeli vallomást vettek fel a 237-243. sorszám alatt felvett jegyzőkönyvben. Ezen tanúvallomás megtételének kényszerítéséről beszél 28 perces hanganyagban [redacted], melyet bizonyítékként akkor (2012. évben) leadtam a másodfokú bíróságnak. Az ítéltábla csak [redacted] hanganyagát hallgatta meg, és hallgatta meg magát a tanút, azonban az időközben nyugdíjba ment rendőr hanganyagának meghallgatását mellőzte, illetve magának a tanúnak a meghallgatását is.

Az Emberi Jogi Bíróság a 6668/14. számon eljárást folytat kérelmem alapján. Kérdésem, hogy az ilyen eljárási magatartás **az elfogulatlan eljárást** tudja e egyáltalán biztosítani? A szakértői vélemény **új bizonyíték, melyre perújítási** kérelmet terjesztettem elő. A bizonyíték CD, és pendrive adathordozón be lett csatolva az alapeljárás során a bíróságra, de azt nem tette a bizonyítás részévé, azt nem hallgatta meg valamilyen koncepció miatt. Ez önmagában tisztességtelen volt.

Az új bizonyíték szerint a nyomozó hatóság törvénysértően járt el a bizonyítékok összegyűjtése során.

Be. 77. § (1) A bizonyítási eszközök felderítése, összegyűjtése, biztosítása és felhasználása során **e törvény rendelkezései szerint kell eljárni.**

Be. 78. § (1) A büntetőeljárásban szabadon felhasználható **a törvényben meghatározott** minden bizonyítási eszköz, és szabadon alkalmazható minden bizonyítási eljárás. A törvény azonban elrendelheti egyes bizonyítási eszközök igénybevételét.

(4) Nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság már az alapeljárásban tisztességtelen volt, és egy olyan bizonyítást nem vett fel, ami releváns **a bizonyítékok esetleges kirekesztése** miatt, új eljárás elrendelését **tette volna szükségessé, megvizsgálni valamennyi tanú meghallgatásának módszerét.** Valamennyi tanút azért lett volna szükséges meghallgatni, mivel **§** rendőri fenyegetésről tett tanúvallomást, ugyanígy **tanú** is.

Nyilván az igazságszolgáltatás gépezetében megingott volna a hit ilyen jellegű tényfeltárás esetén, de az anyagi igazság megelőzi bármilyen koncepciót.

Perújítási álláspontom szerint **hanganyagának teljes meghallgatása lett volna szükséges a perújítás megengedhetősége kérdésében.** A teljes hanganyagban bővebben beszél a fenyegetés lényegéről, és arról, hogy **Ügyész úrhoz nem akar menni tanúskodni, mert nem lehet tudni kinek meddig ér el keze.**

Utaltam arra, hogy az 1993. évi XXXI. Törvénnyel az Egyezmény¹ a magyar jog részévé vált, ugyanúgy az Emberi Jogok Európai Bíróságának **esetjoga is része a magyar jogrendszernek.** A nyomozó hatóság Be. ellenes magatartása kihatással lehet az ítélet javamra történő megváltoztatására, tekintettel az - alapeljárás során is hivatkozott - **Teixeira kontra Portugália** és a **Lüdi kontra Svájc, vö. Edwards and Lewis v. the United Kingdom judgment of 27 October 2004, nos 39647/98 and 40461/98., a Khudobin v. Russia judgment**

¹ Az 1976. évi 8. tvr.-el kihirdetett, az Egyesült Nemzetek Közgyűlése XXI. ülészakán 1966. december hó 16-án elfogadott Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya, valamint az 1993. évi XXXI. törvénnyel (a továbbiakban: Ejt.) kihirdetett, az emberi jogok és Alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kihirdetett Egyezmény (6. cikk 1. bekezdése)

of 26 October 2006, no 56996/00 ügy, a **Romanaukas v. Lithuania** judgment of 5 February 2008, no. 74420/01 ügyre.

A Debreceni Ítéltábla Bpi.III.404/2015/2. számú végzése szerint a bizonyítékot valójában már a másodfokú bíróság is ismerte, mivel az hozzá be lett terjesztve adathordozón. A végzés ellen fellebbezést terjesztettem elő a Kúriánál. A fellebbezésben előadtam, hogy jogkérdés, hogy ismerte-e a bizonyítékot az alapügyben eljáró bíróság. Nem osztottam az Ítéltábla álláspontját. Tény, hogy az adathordozó be lett csatolva az iratok közzé, azonban az a fiókba, mélyen az akták alá lett helyezve, és **a mai napig a bíróságnak csak annyi ismerete van annak tartalmáról, amit a szakértő szakvéleményében közöl. Annak tartalmát az eljáró bíró nem értékelhette logikailag, hiszen az nem hallgatta meg. Meghallgatni csak tárgyaláson lehetett volna a hanganyagot.** ■■■■■ hanganyagának teljes meghallgatása szükségessé és kötelezővé vált a kérelmem során. Ebben bővebben beszél a fenyegetés lényegéről, és arról, hogy ■■■■■ ■■■■■ész úrhoz nem akar menni tanúskodni, mert nem lehet tudni kinek meddig ér el keze. Az iratok szerint a Nyíregyházi Nyomozó Ügyészség részéről ■■■■■§gyész úr járt el.

A cselekményt elbíráló jogerős ítélettel szembeni ténybeli kifogásnak – a megállapított tényállás vitatásának akkor van helye, ha

– új bizonyítékot hoznak fel; a bejelentett bizonyíték akkor új, ha az alapügyben nem merült fel, vagy felmerült, de **az eljárt bíróság nem értékelte**

– az ekként újnak tekintendő bizonyíték a Be. 75. § (1) bekezdése értelmében vett bizonyítandó tényre vonatkozik, és alkalmas ilyen tény jogerős határozattól eltérő, vagy abból hiányzó megállapítására, s végül

– az újnak tekintendő bizonyíték, az eltérő, illetve új tény megállapítására alkalmassága folytán perdöntő jellegű, egyben valószínűsíti, hogy lényegesen meg kell változtatni a jogerős határozat bűnösségre, vagy büntetékiszabásra vonatkozó rendelkezését, illetve az eljárást meg kell szüntetni.

Ha egy kés kerül az alapeljárás során a bíróság rendelkezésére, de abból a DNS csak perújításban ad további iránymutatást szintén nem lehet figyelmen kívül hagyni. A hanganyag tartalma olyan információt nyújtott jelenleg, amiről az eljáró bíróságnak semmilyen tudomása nem volt. Az új információnak alkalmasnak kell lennie a perújításra abból az okból, hogy nem csupán az ítélettel elbíralt kényszervallás büntette teremtheti meg a bizonyítékok értékelésének körét, tartalmát, hanem az idézett Be. 78. §-a ettől tágabb rendelkezést tartalmaz. A (4) bekezdés a bizonyítás tisztaságát, megbízhatóságát hivatott szolgáltatni azáltal, hogy külön is rögzíti: nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozóhatóság bűncselekmény útján vagy más tiltott módon, vagy a résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg. A (4) bekezdés II. fordulója szerint nem csupán a bűncselekmény elkövetése útján, hanem a más tiltott módon beszerzett bizonyítékot sem lehet az eljárás során bizonyítékként értékelni. Nyilvánvaló, hogy ebbe a kategóriába tartozhat a fizikai tettelességet el nem érő, de azt megközelítő vagy azzal egyenértékű kínzás jellegű fárasztás, éheztetés, alvás megvonás stb. Ebbe a körbe tartozik a beugratás, az előnyök alaptalan ígértetése és **minden olyan pszichikus jellegű befolyásolás**, amely alkalmas lehet arra,

hogy a kihallgatott személyt akarata ellenére, vagy akaratával ellentétesen vallomás megtételére befolyásolja.

Összefoglalva tehát a büntetőeljárás szabályaival ellentétesen, illetve bűncselekmény útján beszerzett bizonyítékok a büntetőeljárás során a törvényi tilalomnak megfelelően nem használhatók fel, azokat még objektív valódiságuk esetén is figyelmen kívül kell hagyni.

A (4) bekezdés rendelkezése szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközökből származó tény sem, amelyet a bíróság, ügyészség vagy a nyomozóhatóság az eljárásban résztvevők eljárási jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

A perújítási kérelmemben jellegénél fogva egyértelműen új bizonyítékkal valószínűsítettem, hogy az ítélet alapjául szolgáló bizonyítékok köre helytelen, és annak, abból való kirekesztés valószínűsíthető. Amennyiben az eljáró bíró szubjektív, a bírói függetlenség talaján álló megítélése során a bizonyítékok kirekesztésének van helye az új eljárásban, úgy a jelen kérelem elbírálásakor álláspontom szerint lényegi kérdés, hogy ez valószínűsítheti az ítélet megváltoztatását vagy sem. Ha igen, akkor helye van a perújítás elrendelésének.

A fellebbezésben előadtam, hogy furcsa a jogászkodás az ügyemben. Lényegében az alapeljárás rendelkezésre állt valamennyi bizonyíték, hogy nem tudtam a fiktív eljárásról, a másodfokú ügyészség akkor mellém állt és védő beszédnek minősült a perbeszéde, majd hirtelen mindent elfelejtve kell az igazamért Don Quijote de la Mancha szélmalomharcot vívnom, melyben csak reménykedhetem, hogy az aktát fel hozzák az irattárból és helyre teszik a hibát.

A Legfőbb Ügyészség Büntetőbírósági Ügyek Főosztálya 2015. augusztus 28-án BF. 1354/2015. számú iratában a Debreceni Ítéltábla végzésének helybenhagyását kérte, mert „*az indítványban csatolt szakvélemény a másodfokú bíróság ismerte, azt értékelte ...*”.

A Legfőbb Ügyészség *a fáradtságot sem vehette*, hogy átnézze az iratanyagot. Az indítványban becsatolt szakvéleményt **az igazságügyi szakértő 2015. május hóban készítette, és így fogalmilag kizárt, hogy ez a szakvélemény 2012. évben – 2013. február 11-ig a másodfokú bíróság, azaz a Debreceni Ítéltábla ismerte volna. Ennek okán azt nem is értékelhette.**

A Kúria szerint a csatolt és az általam újnak nevezett szakértői vélemény nem alapozza meg az érdemi perújítás elrendelését. A Kúria előadta indokolásában, hogy a Debreceni Ítéltábla részére rendelkezésre állt adathordozón a hanganyag, azonban annak meghallgatását nem tartották szükségesnek. A Kúria szerint az alapügyben eljáró hatóságok tagjai részéről történt kötelességszegés tényét jogerős ítélettel nem állapították meg.

A Kúria kifejti indokolásában, hogy a felülvizsgálat során nem minősíthette át a terheltek cselekményét csalássá, és csak iránymutatásként rögzítette, hogy hasonló ügyekben így kell helyesen majd eljárni.

A Kúria ezen indokolási részben is egyértelműen elismerte, hogy nem vesztegetést követtem el, hanem csalást, de mivel nem volt joga hozzá nyúlnia a minősítéshez helyben hagyta a rossz ítéletet. Iránymutatásként rögzítette a későbbi ügyekben, hogy az ilyen tényállás csalás

bűncselekmény elkövetését jelenti. Álláspontom szerint a Kúriának módja lett volna hatályon kívül helyezni a jogsértő ítéletet és iránymutatásként a helyes minősítést és tényállási elemek vizsgálatát írhatta volna elő az alsóbb szintű bíróságnak, azonban ennek az lehetett a magyarázata, hogy nemhogy a bíróság, de még a nyomozó hatóság sem igazolta, hogy volt-e kár vagy sem. Új eljárás során, ha nem igazolja be az eljáró bíróság a kár megtörténtét, akkor nem lett volna megállapítható bűncselekmény. Ettől tarthatott a Kúria, és ezért inkább felvállalt egy jogsértő döntést.

Az Emberi Jogok Európai Egyezménye 7. Cikke nevesíti a *nullum crimen sine lege* és a *nulla poena sine lege* alapelveket. **A jogállam tartalmát adó elv, hogy az állam büntető hatalmának törvényben meghatározott határai és feltételei nem változtathatók meg** annak terhére, akinek a cselekményét büntetőjogilag megítélik. Sem a büntetőpolitika változása, sem az eljáró hatóságok mulasztása vagy hibája nem eshet az elkövető terhére. Nem vitásan a Kúria, mint a legfelső bírói hatalom, végzése indokolási részében kimondta, hogy a Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság rendelkező részében megállapított vesztegetés bűncselekményét nem valósítottam meg, így azt nem követtem el. Ennek ellenére a Kúria ezen bűncselekményeket hatályában mégis fenntartotta, így jelenleg jogerős ítélet szerint engem un. korrupciós bűncselekmény elkövetőjeként ítélték el. A Kúria felülvizsgálati végzésében állást foglalt abban, hogy én valójában 2. rendbeli csalás bűncselekményét követtem el. A hazai büntető törvénykönyv (Btk.) szerint a csalás vagyoni elleni bűncselekmény, míg a vesztegetés korrupciós bűncselekmény, azaz a törvénykönyv is ezen különböző bűncselekményeket más fejezetben nevesíti. Amennyiben én a későbbiekben esetlegesen vesztegetést követnék el, úgy ugyanolyan vagy hasonló bűncselekmény miatt hátrányt szenvednék, mivel visszaeső, többszörös visszaeső lennék annak ellenére, hogy én mégsem követtem el jelenlegi ítélet szerint vesztegetést, mint a Kúria végzése erre indokolásában állást foglal. A bírói eljárásban az eljáró bíróságot a jogerős bírói döntés rendelkező része köti és nem az indokolása, így az eljáró bíróságot a vesztegetés elkövetése köti. Ezzel a döntéssel a Kúria hátrány okozott nekem és ezzel az Egyezmény 5. Cikkében megfogalmazott személyi biztonságra való jogom is sérült.

Az alaptörvény megsértésével kapcsolatos indokolás

Nem elegendő igazságot tenni, az igazságtétel látszatát is meg kell őrizni, továbbá nem elegendő tisztességes fair eljárást betartani, hanem annak látszatát is meg kell őrizni. (vö *Delcourt v. Belgium judgment of 17 January 1970 Series A no. 11.*, vö *Öcalan v.*

Turkey judgment of 12 March 2003, no. 4622/99)

XXVIII cikk (7) "Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírói, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti."

A perújítás lényege az, hogy a jogerős ítéletet jogi és/vagy tény szinten megváltoztatni képes új bizonyítékok és/vagy a régi bizonyítékok új kontextusai vizsgálatra és megítélésre kerülhessenek. A Debreceni Ítéltábla és a Kúria támadott végzései kézzelfoghatóan megakadályozták, hogy indítványozó az ítéletéből megismert minősítés és az azon alapuló eljárási jogsértés ellen védekezhessen.

XXVIII cikk (1) "Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el."

A tisztességes tárgyaláshoz való jog megsértése - indítványozó álláspontja szerint - akkor is megvalósul, amikor egy elítélt személy esetében az illetékes bíróság megtagadja az elítélttől, hogy bemutassa és megítéltesse az ártatlanságát igazoló bizonyítékokat. A tisztességes tárgyaláshoz való jogot a perújítási eljárások kapcsán is biztosítani kell. Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése a tisztességes tárgyaláshoz való jogot hívatott biztosítani. Tekintve, hogy ügyfelemnek az alábbiak szerint e tisztességes tárgyalás lehetősége nem adatott meg, csak és kizárólag egy elrendelt perújítás által lehetett volna és lehet biztosítani a tisztességes tárgyaláshoz való jogát.

XXIV cikk (1) "Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni."

BH 2004.229

L A perújítás megengedhetőségének, eldöntésekor a bíróság az indítványban felhozott bizonyítékok bizonyító erejét nem értékelheti, csupán azt vizsgálhatta, hogy azok valóságuk esetén alkalmasak-e a perújítási cél elérésére.

II. Téves (megalapozatlan) az olyan perújítási indítvány elutasítása, amelyben a felhozott bizonyítékok elfogadása a terheltre kedvezőbb jogi minősítést tartalmazó döntés megállapítását eredményezheti.

Idézet a (21). bekezdésből: "Tévedett az ítéletábrla, amikor a terhelt indítványát az abban megjelölt bizonyítékok tartalmának az ismerete nélkül utasította el. Ez a mulasztás a határozatát megalapozatlanná tette."

BH 2005.423

„A perújítás megengedhetősége kérdésében való döntéskor nincs helye a bizonyítékok mérlegelésének és értékelésének. Ezért a perújítási indítványt - amelyben az elítélt új bizonyítékot jelöl meg - nem lehet elutasítani az új bizonyíték tartalmának ismerete nélkül azzal, hogy az nem lehet alkalmas az alapügyben eljáró bíróságok által mérlegeléssel megállapított tényállás megváltoztatására és ennek alapján a terhelttel szemben kedvezőbb döntés meghozatalára .."

BH 1989. 144. Perújítás elrendelése lehetséges a korábban eljáró szakértő újabb véleménye alapján.

XV. cikk (1) "A törvény előtt mindenki egyenlő .... "

A **jogbiztonság** szempontjából különösen fontosak az olyan jogszabályi rendelkezések, amelyek garantálják, hogy alappal lehessen számítani a törvény előírásainak megfelelő jogalkalmazói magatartásra. Az Alkotmánybíróságnak nincs felhatalmazása, hogy a jogalkotó

mérlegelési szempontjait felülbírálja mindaddig, amíg a szankciórendszer koherenciájának, és ezáltal a jogbiztonságnak a sérelmét nem észleli. A koherens szabályozás alkotmányos célja az állami önkény kizárása.

A jogorvoslati kérelmet ilyen jog és tényhelyzetű ügy esetében nem lehet elutasítani csak jogtalanul lehet megtagadni. Ilyen döntés pedig egyetlen jogállamban sem nevezhető tisztességesnek, ezáltal nem tartható fenn hatályában.

Az indokolás szerint és a büntetőeljárás iratai is megerősítik, hogy az alapeljárás során becsatolt adathordozók (CD, pedrive) csak pusztán ingóság volt, azaz az a bizonyítékok között csak pusztán tárgyak voltak, és csak azok maradhattak, mivel tárgyalás részévé nem váltak.

Más kérdés az adathordozón lévő hanganyag és annak tartalma. Mivel ezt sem a vádak képviselő ügyészség, sem az eljárás lefolytatására hatáskörrel rendelkező illetékes bíróság előtt sem volt ismeretes, így a hanganyag soha el nem bíralt bizonyítékként értékelhető.

Nonszensz, hogy **amit meg sem ismert a bíróság**, arról nem lehet azt logikailag megindokolni, hogy állítjuk, hogy mérlegeléssel már megítéltük, majd saját téves állításukat a alapul véve hozzák fel indoklásnak, hogy a perújításban kérték felülmérlegelés okán nem lehet felhasználni bizonyítéknak, azok nem újszerűek, nem új bizonyíték. Álláspontom szerint vagy a tisztességes eljárás sérült az alapeljárás során, mert a védelem bizonyítékát nem tették az eljárás részévé, vagy most jár el tisztességtelenül a bíróság, megsértve a fent hivatkozott, és idézett jogszabályi helyeket.

Az persze még nagyobb probléma, hogy most már ismeretessé vált **a hanganyag**on található szöveg egy töredéke, ami kétséget kizáróan arra ad bizonyítékot, hogy a büntetőeljárás nem volt és nem lehetett tisztességes. A kényszerítésről egy volt, időközben nyugdíjba vonult rendőr beszél, és a tartalom **a bizonyítékok kirekesztését vetik fel**, annak körének pontosan meg nem határozható terjedelmére. A Kúria szerint jogerős ítélet nem alapozta meg a kötelességszegés tényét. Más kérdés, hogy a hanganyag tartalma alapján a hatóságnak kötelező lett volna fellépnie és a szükséges intézkedést megtennie, melyben elsőként tisztázni kellett volna a megjelölt ügyész (ügyészség) elfogulatlan eljárásának lehetőségét. A perújítás kérdésében való döntés így akár előzetes eljárást (perújítási nyomozást) is megkövetelt volna. Az eljáró hatóságok erre vonatkozóan semmit sem tettek, inkább a kellemetlen hanganyagot nem is idézték, nem is mondtak arról semmit döntésükben.

Teljesen **logikátlan**, hogy ismeretlen bizonyíték (hanganyag és nem pusztán tárgy) bizonyító erejéről megalapozottan állást lehetne foglalni. A hanganyag tartalmát még azóta sem ismerték meg az eljáró bírák, így bizonyítékként való vizsgálata nem történt, gyakorlatilag nem is történhetett meg.

Az ilyen téves indokú elutasítás a gyakorlatban jogfosztást eredményez, sérti az alapvető Alkotmányos jogokat, elsősorban az érdemi jogorvoslatához való jogot, és a már hivatkozott jogokat.

Alaptörvény **B) cikk (1) bekezdése** alapján Magyarország független, **demokratikus jogállam**.

Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdése** szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított,

független és pártatlan bíróság **tisztességes** és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A tisztességes eljárás (**fair eljárás, fegyverek egyenlőségének elve**) a demokratikus **jogállamunkban** feltételezi az anyagi igazság eszméjét, mely megállapítása a büntetőeljárásban célként szerepel. A perújítási bizonyíték új bizonyítéknak számít, mert annak tartalma ismeretlen volt a hatóságnak. Álláspontom szerint a tisztességes eljárást sérti, hogy a bíróság ilyen jellegű döntésével megakadályozza egy alapügy újra feléledését, az anyagi igazság kiderítését, melyre vonatkozóan valószínűsítettem bizonyítékot és még csak eljárást sem indít hivatalból kötelességszegés érdekében, vagy legalább annak tartalmát perújítási nyomozásban ki sem akarták deríteni. A büntetőeljárásból való kirekesztésnek nem feltétele a jogerős elmarasztaló büntetőbírói ítélet, az eljáró független bírónak a bizonyítékok értékelése nem kötött, azt egyenként és összességében saját belátása szerint értékeli. Két álláspont ütközik egymásnak, mégpedig az anyagi igazság eszméje és a vádstatisztika. Nyilván kellemetlen az igazságszolgáltatásnak, ha egy ítélete kapcsán, jelen esetben már letöltött ítélet kapcsán enyhébb, vagy felmentő ítéletet kell hozni. Az Alaptörvény-ellenesség a fentiek szerint, és a mellékletben csatolt iratok alapján bizonyítottnak látszik. A kellő alapossgal indokolt bírói határozatból tűnhet ki, hogy az ügyet eldöntő bíróság ténylegesen figyelembe vette-e a perújító által előterjesztett bizonyítékokat és érveket. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdésében** foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Alkotmánybírói bíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az *Alkotmánybírói bíróság* tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és *tartózkodik* attól, hogy *jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról (érdekes lehet tehát, hogy mi tekinthető új bizonyítéknak)*, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. Ennek megfelelően az *Alkotmánybírói bíróság nem vizsgálja* azt sem, hogy az indokolásban megjelölt *bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e*, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelt-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat.

Az Alkotmánybírói bíróság által vizsgált, az Alaptörvény **XXVIII. cikk (1) bekezdésében** rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossgal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Jelen **alapügyben a Kúria nem vizsgálhatta a tényállást, mert a csalás és a vesztegetés**

tényállási elemei mások és a csalás esetén a kárt is vizsgálni kellett volna, amire még a nyomozó hatóság sem folytatott nyomozati cselekményt. Ennek okán indokolása sem lehet, és nincs is a felülvizsgálati döntésnek, ennek okán pedig a sérelmes végzés indokolása sem lehet tisztességes. A tisztességes eljárás megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket. A sérelmezett bírói döntések tisztességes, vagy nem tisztességes voltának megállapításához tehát **lényeges szerepe kell lennie** (ha a bizonyíték újszerűségét az Alkotmánybíróság nem fogalmazhatja meg), hogy

- az adathordozókon lévő hanganyagot az ügyészség és a bíróság ténylegesen megismertette,
- azt összehasonlította-e a szakértő által 2015. évben elkészített szakvéleményének hanganyagával, továbbá az alapeljárásban csatolt hanganyaggal, azokat értékelte (aminek az indítványokban és a végzésekben olvashatónak kell lennie).

Annak is ki kell tűnnie, hogy

- a szakértő szakvéleménye alapján a hatóság tagja részére a Be. szerinti kötelező büntetőeljárás kezdeményezése, vagy/és perújítási nyomozásra, mint előzetes kérdés (perújítási bizonyítás az e körben feltárt bizonyíték is) sor került-e vagy sem, és ennek okára.

A fenti hiányosságok (a fenti jogszabályi hivatkozással) az eljárás tisztességtelenségét hivatott igazolni, függetlenül attól, hogy állást foglalna az Alkotmánybíróság az „új bizonyíték” körében. Tisztázva sincs, hogy az adathordozók tartalma megegyezik-e ténylegesen a szakvéleménnyel és annak alapjául szolgáló teljes hanganyaggal. Ezen előkérdés megválaszolásának (ami csak tényleges vizsgálat szerint igazolható) elmulasztása a perújítás lényegének megsértését, és így az eljárás tisztességtelenségét igazolja.

A Kúria indokolási részben egyértelműen elismerte, hogy nem vesztegetést követtem el, hanem csalást, de mivel nem volt joga hozzá nyúlnia a minősítéshez helyben hagyta a rossz ítéletet. Iránymutatásként rögzítette a későbbi ügyekben, hogy az ilyen tényállás csalás bűncselekmény elkövetését jelenti. Az alap ítélet kapcsán BH jelent meg. Álláspontom szerint a Kúriának módja lett volna, sőt kötelessége hatályon kívül helyezni a jogsértő ítéletet és iránymutatásként a helyes minősítést és tényállási elemek vizsgálatát írhatta volna elő az alsóbb szintű bíróságnak, azonban ennek az lehetett a magyarázata, hogy nemhogy a bíróság, de még a nyomozó hatóság sem igazolta, hogy volt-e kár vagy sem. Új eljárás során, ha nem igazolja be az eljáró bíróság a kár megtörténtét, akkor nem lett volna megállapítható bűncselekmény. Ettől tarthatott a Kúria, és ezért inkább felvállalt egy jogsértő döntést.

A *nullum crimen sine lege* és a *nulla poena sine lege* elveket megfogalmazó alkotmányos szabály a jogállamok egyik legnagyobb múltra visszatekintő **garanciáját** jeleníti meg: az állami büntetőhatalom gyakorlásának **korlátját** és gyakorolhatóságát övező feltételek előre megismerhetőségének **követelményét**. A *nullum crimen sine lege/nulla poena sine lege* elvek mint alapjogok szoros összefüggésben állnak az **Alaptörvény B) cikk (1)** bekezdésében megfogalmazott **jogállamiság elvével**. Az Alkotmánybíróság – miként azt Abh.-ban meg is

erősítette – a *nullum crimen et nulla poena sine lege* elvét a büntetőjogi legalitás alkotmányos elve alapján értelmezi, annak részeként kezeli. Az alkotmányos jogállamok alkotmányainak összehasonlító vizsgálata alapján a 11/1992. (III. 5.) AB határozatában az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy ezek az elvek nem egyszerűen azt jelentik ki, hogy a bűncselekményt törvényben kell tiltani, és törvényben kell büntetéssel fenyegetni, hanem általában azt követelik meg, hogy a büntetőjogi felelősségre vonásnak, az **elítélésnek** és megbüntetésnek **kell törvényesnek és törvényen alapulónak lennie**. (ABH 1992, 77, 86.) Az elvekből, azon belül is a *nulla poena sine lege* elvből – egyebek mellett – következik a büntetések törvényben való **meghatározottsága**, vagyis hogy törvény határozza meg a szankcionált magatartás esetére kilátásba helyezett joghátrányt. **A törvényben meghatározottság** magában foglalja azt is, hogy a büntetések megállapítására vonatkozó rendelkezések kellően egyértelműek legyenek ahhoz, hogy az érintettek ésszerűen előre láthassák és felmérhessék jogsértő magatartásuk lehetséges jogkövetkezményeit. A *nulla poena sine lege* elvből fakadóan a jogalkalmazó felé az a követelmény fogalmazódik meg, hogy **csak a törvényben előre meghatározott joghátrányt (büntetést) alkalmazhatja**, annak kereteit az eljárás alá vont hátrányára nem lépheti át (a hivatkozott példa, mely szerint visszaesőként való elítélésre a tisztességtelen ítélet alapján egyértelműen mód nyílt), súlyosabb büntetést nem szabhat ki.

Az Alkotmánybíróság e gyakorlata értelmében a *nullum crimen sine lege* és a *nulla poena sine lege* elvek által nyújtott **védelem nem szűkíthető le** a büntetőjog különös részi törvényi tényállás elemeire és az abban foglalt büntetési tételekre, hanem felöleli a büntetőjogi felelősségre vonás valamennyi releváns szabályát [lásd például: 35/1999. (XI. 26.) AB határozat, ABH 1999, 310, 316.]. Így az alkotmányos jog által **garantált védelem kiterjed a büntethetőség, a büntetés kiszabás és ezen kívül valamennyi olyan büntetőjogi szabályra, amely a büntetőjog alkalmazása során az egyén alkotmányos szabadságjogait érinti**. A már hivatkozott Egyezmény 7. Cikk 1. pontja mondja ki, hogy **senkit nem szabad elítélni olyan cselekményért** vagy mulasztásért, amely elkövetése idején a hazai vagy nemzetközi jog alapján **nem volt bűncselekmény** és nem lehet a bűncselekmény elkövetése idején alkalmazható büntetésnél súlyosabb büntetést kiszabni. Ugyanezen Cikk 2. pontja kizárja az 1. pontban biztosított garancia érvényesítését azon cselekmények vagy mulasztások miatt, amelyek elkövetésük idején a civilizált nemzetek által elismert jogelvek szerint bűncselekmények voltak. Az EJEB olvasatában az Egyezmény 7. Cikkében foglalt garancia a jogbiztonság egyik elemeként **az önkényes bűnüldözés, elítélés** és büntetéssel szemben nyújt védelmet [EJEB, *S.W. kontra Egyesült Királyság* (20166/92), 1995. november 22., 33. és 35. bekezdések]. Az EJEB felfogása szerint a garancia jelentése tágabb a hátrányosabb büntetőjogi rendelkezés visszaható hatályú alkalmazásának tilalmánál. Az EJEB olvasatában az Egyezmény 7. Cikk 1. pontja ugyanis egyfelől megkívánja, hogy mind a bűncselekmény, mind a büntetés törvényes legyen (*nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*). Vagyis **egyértelmű és világos törvényi meghatározást** igényel, hogy mely cselekmény milyen büntetéssel sújtható. (a hivatkozott példa szerint visszaesőként kellett volna engem elítélni, ha ismételten vesztegetést követtem volna el szabadulásom után, azonban ez jogsértő lett volna, és sem egyértelmű, sem világos meghatározása nincs ilyen helyzetre a magyar normáknak, ugyanis lényeges elv., hogy csak a határozatok rendelkező részei kötik az eljáró bíróságot) Ez a követelmény akkor teljesülhet, ha önmagból a törvényi megfogalmazásból kitűnnek a büntetőjogi felelősség konkrét feltételei. Másfelől pedig az Egyezmény 7. Cikk 1. pontja követelményként írja elő, hogy a büntető jogszabályoknak a

terhelt hátrányára **nem lehet kiterjesztő értelmet adni** például analógia vagy más hasonló jogértelmezés alkalmazásával {lásd elsőként: EJE, *Kokkinakis kontra Görögország* (14307/88), 1993. május 25., 52. bekezdése, illetve EJE, *Coëme és mások kontra Belgium* [GC], (32492/96, 32547/96, 32548/96, 33209/96 és 33210/96), 2000. október 18., 145. bekezdés}.

Magyarország részes állama a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának (a továbbiakban: Egyezségokmány), amelynek 15. Cikk 1. pontja értelmében **senkit sem lehet bűnösnek nyilvánítani olyan cselekmény** vagy mulasztás **miatt, amely** az elkövetés idején sem a belső, sem a nemzetközi jog értelmében **nem volt bűncselekmény** és nem lehet súlyosabb büntetést kiszabni annál, mint amely a bűncselekmény elkövetése idején alkalmazható volt.

A jogállam tartalmát adó elv, hogy az állam büntető hatalmának törvényben meghatározott határai és feltételei nem változtathatók meg annak terhére, akinek a cselekményét büntetőjogilag megítélik. Sem a büntetőpolitika változása, sem az eljáró hatóságok mulasztása vagy hibája nem eshet az elkövető terhére. Az Alaptörvény (korábban Alkotmány 57. § 4) bekezdése) értelmében senkit nem lehet bűnösnek nyilvánítani és büntetéssel sújtani olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején ... nem volt bűncselekmény.

Az Alkotmánybíróság már a 11/1992. (III. 5.) AB határozatában foglalkozott az állami büntetőhatalom jogállami kereteivel. Ebben megállapította: „Az Alkotmánybírósága nullum crimen et nulla poena sine lege elvét, mely szerint megállapította, hogy ez megköveteli az elítélés, a megbüntetés törvényességét, törvényen alapuló voltát. Az Alaptörvény úgy rendelkezik hogy: Senkit nem lehet bűnösnek nyilvánítani és büntetéssel sújtani.... **Itt nemcsak arról van szó, hogy** az állam törvényben tiltja a bűncselekményeket és törvényben büntetéssel fenyeget, hanem **az egyén ahhoz való jogáról** van szó, hogy **csakis törvényesen ítéljék el** (nyilvánítsák bűnössé) és büntetését is törvényesen szabják ki (sújtás büntetéssel).” (ABH 1992, 77, 86.).

Nem vitásan a Kúria, mint a legfelső bírói hatalom, végzése indokolási részében kimondta, hogy a Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság rendelkező részében megállapított vesztegetés bűncselekményét nem valósítottam meg, így azt nem követtem el. Ennek ellenére a Kúria ezen bűncselekményeket hatályában mégis fenntartotta, így jelenleg jogerős ítélet szerint engem un. korrupciós bűncselekmény elkövetőjeként ítélték el. A Kúria felülvizsgálati végzésében állást foglalt abban, hogy én valójában 2. rendbeli csalás bűncselekményét követtem el. A hazai büntető törvénykönyv (Btk.) szerint a csalás vagyon elleni bűncselekmény, míg a vesztegetés korrupciós bűncselekmény, azaz a törvénykönyv is ezen különböző bűncselekményeket más fejezetben nevesíti.

Ismételten hivatkozva arra a példára, mely szerint amennyiben én a későbbiekben esetlegesen vesztegetést követnék el, úgy ugyanolyan vagy hasonló bűncselekmény miatt hátrányt szenvednék, mivel **visszaeső**, többszörös visszaeső lennék annak ellenére, hogy én mégsem követtem el jelenlegi ítélet szerint vesztegetést, mint a Kúria végzése erre indokolásában állást foglal. A bírói eljárásban az eljáró bíróságot a jogerős bírói döntés rendelkező része köti és nem az indokolása, így az eljáró bíróságot a vesztegetés elkövetése köti.

Ezzel a döntéssel **a Kúria - a fenti alkotmányos elvek, alaptörvény, Egyezmény szerinti jogsértéssel - hátrány okozott nekem** és ezzel egyúttal az Egyezmény 5. Cikkében megfogalmazott személyi biztonságra való jogom is sérült. **Olyan bűncselekmény miatt ítétek el (vesztegetés), amiről a Kúria is elismerte, hogy azt nem követtem el**, mivel más bűncselekményt (csalás) követtem el és a „szuper” (a legutolsó hazai jogorvoslati fórum) bíróság ezt hatályában nem tarthatta volna. A kiszámíthatóság, a demokratikus alapelvek, a tisztesség csorbát szenvedett.

Az Alkotmánybíróságnak nem kell kideríteni, hogy ennek mi volt az oka, csupán el kell ismernie, hogy a Kúria alkotmányos jogaimat sértette meg a döntésével. Megjegyzem, ismételten, hogy a Kúriának hatályon kívül kellett volna helyeznie a sérelmes döntést az általa is elismert téves minősítést miatt és a Kúria sem nézhette volna, hogy a „kár”, mint tényállási elem felderítésre került, mert arra az új eljárás keretében eljáró bíróságnak kell bizonyítást lefolytatni és tényállást felállítania. Bizonyíték nélkül persze a döntés csak felmentés lehet, de ez már túlmutat a jelen kérelmem alapjaiban való döntésen, mivel az Alkotmánybíróság az ügy tényállásában, bizonyítékok felülrértékelésében nem járhat el. A Kúria végzésének indokolása törvényt sértő.

Jelenleg az Európai Emberi Jogi Bíróság előtt van folyamatban eljárás 6668/14. számon az alap büntetőüggyel kapcsolatban.

Kelt: 2015. 12. 14.

Mellékletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás
2. Nyilatkozat az indítvány és a személyes adatok nyilvánosságra hozhatóságáról
3. Érintettséget alátámasztó dokumentumok
  - Debreceni Ítéltábla Bpi.III404/2015/2. sz. végzése
  - LÜ 1354/2015. számon iktatott indítványa
  - Kúria 2015. 09. 14-én kelt Bpkf. II. 1412/2015/3. számú végzése